

Księga Kapłańska

Rozdział 4

1. I rzekł JAHWE do Mojżesza, mówiąc: 2. Mów synom Izraelowym: Dusza, która by zgrzeszyła z niewiedomości, i ze wszystkich rozkazań Pańskich, które przykazał, aby nie czyniono, uczyniłaby co: 3. Jeśli by kapłan, który jest pomazany, zgrzeszył, przywodząc lud ku grzechowi, ofiaruje za grzech swój cielca bez makuly JAHWE. 4. I przywiedzie go do drzwi przybytku świadectwa przed JAHWE, i położy rękę na głowę jego, i ofiaruje go JAHWE. 5. Poczerpnie też ze krwi cielcowej wnosząc ją do przybytku świadectwa 6. i umoczywszy palec we krwi, pokropi nią siedmkroć przed JAHWE przeciwko zasłonie świątyni. 7. I włoży z tejże krwi na rogi ołtarza kadzenia nawdzięczniejszego JAHWE, który jest w przybytku świadectwa, a ostatek wszytek krwi wyleje na podstawek ołtarza całopalenia, który jest w weszciu przybytku. 8. A łój cielca wyjmie za grzech; tak ten, który okrywa wnętrzności, jako i wszystko, co we wnętrzu jest: 9. dwie nerczce i odziedzkę, która na nich jest przy trzewach, i tłuść wątroby z nerczkami, 10. jako wybierają z cielca ofiary zapokojnych, i spali je na ołtarzu całopalenia. 11. A skórę i wszystko mięso z głową i z nogami, i z wnętrzem, i z gnojem, 12. i z ostatkiem mięsa wyniesie za obóz na miejsce czyste, gdzie wysypują popiół, i zapali je na stosie drew, które na miejscu wysypanego popiołu spalone będą. 13. A jeśli by wszytek lud Izraelski nie wiedział a z niewiedomości uczynił, co przeciw przykazaniu Pańskiemu jest, 14. a potem by obaczył grzech swój, ofiaruje za grzech swój cielca i przywiedzie go do drzwi przybytku. 15. I włożą starszy z ludu ręce swe na głowę jego przed JAHWE, i ofiarowawszy cielca przed oblicznością PANSKĄ 16. wniesie kapłan, który jest pomazany, ze krwi jego do przybytku świadectwa, 17. omoczywszy palec, pokrapiając siedmkroć przeciw zasłonie. 18. I włoży z tejże krwi na rogi ołtarza, który jest przed JAHWE w przybytku świadectwa, a ostatek onej krwi wyleje przy podstawku ołtarza całopalenia, który jest przede drzwiami przybytku świadectwa. 19. I wszytek łój jego weźmie, i spali na ołtarzu, 20. tak czyniąc i z tym cielcem, jako uczynił i pierwiej: a gdy się będzie kapłan modlił za nimi, będzie im JAHWE miłościw. 21. A samego cielca wyniesie za obóz i spali, jako i pierwszego cielca: bo jest za grzech pospółstwa. 22. Jeśli by zgrzeszył książę a uczyni niewiedomie jedno z wielu, co się PANSKIM zakonem zakazuje, 23. a potem by obaczył grzech swój, ofiaruje ofiarę JAHWE, kozła od kóz bez makuly. 24. I położy rękę swą na głowę jego, a ofiarowawszy go na miejscu, gdzie zwykli zabijać całopalenie przed Panem, ponieważ za grzech jest, 25. omoczy kapłan palec we krwi ofiary za grzech i dotykając rogów ołtarza całopalenia, a ostatek wylewając u podstawku jego. 26. A łój spali na wierzchu, jako jest obyczaj czynić przy ofiarach zapokojnych: i będzie się kapłan modlił zań i za grzech jego, a będzie mu odpuszczon. 27. Jeśli by zgrzeszyła dusza niewiedomie z ludu ziemi, że uczyni cokolwiek z tych rzeczy, których się zakonem PANSKIM zakazuje, a wystąpiłaby 28. i poznała grzech swój, ofiaruje kozę bez makuly. 29. I włoży rękę na głowę ofiary, która za grzech jest, i ofiaruje ją na miejscu całopalenia. 30. I weźmie kapłan ze krwi na palec swój,

a dotknąwszy się rogów ołtarza całopalenia, ostatek wyleje u podstawku jego. **31.** A wszystkie tłustość wybrawszy, jako wybierają z ofiar zapokojnych, spali na ołtarzu na wonność wdzięczności JAHWE: i będzie się modlił za nim, a będzie mu odpuszczono. **32.** A jeśliby z drobu ofiarował ofiarę za grzech, to jest owcę bez makuły, **33.** położy rękę na głowę jej i ofiaruje ją na miejscu, kędy biją ofiary całopalenia. **34.** I weźmie kapłan krwie jej palcem swym, a dotknąwszy się rogu ołtarza całopalenia, ostatek wyleje u podstawku jego. **35.** Wszytek też łój wybrawszy, jako wybierają łój barani, którego ofiarują za zapokojne, spali na ołtarzu na zapal JAHWE: i będzie się modlił zań i za grzech jego, a będzie mu odpuszczono.

Biblia Jakuba Wujka – przekład Biblii na język polski wykonany przez jezuitę, Ks. Jakuba Wujka, wydany w całości po raz pierwszy w roku 1599. Wujek pracował nad nią w latach 1584–1595.